JULKISASIAMIEHEN RATKAISUEHDOTUS
YVES BOT
27 päivänä tammikuuta 2011 [1]

1. Nyt käsiteltävä valitus koskee polkumyyntitullien laskentaan sovellettavia säännöksiä tilanteessa, jossa tuote tuodaan muusta kuin markkinatalousmaasta.

2. Neuvoston asetuksessa (EY) N:o 384/96 [2] annetaan Euroopan komissiolle ja Euroopan unionin neuvostolle mahdollisuus määrätä rahamääräisiä seuraamuksia yritykselle, jonka tuonti Euroopan yhteisöön tapahtuu polkumyynnillä eli yksinkertaisesti sanottuna saattamalla tuote myyntiin alemmalla hinnalla kuin sitä myydään yrityksen kotimarkkinoilla.

3. Perusasetuksen mukaan tällaisesta käytännöstä voidaan määrätä seuraamus vain, jos kaksi edellytystä täyttyy: ensinnäkin tuotetta myydään yhteisössä sen niin sanottua normaaliarvoa alempaan hintaan ja toiseksi tästä käytännöstä aiheutuu vahinkoa yhteisölle.

4. Ensimmäisen edellytyksen täyttyminen voidaan siis tarkistaa vertaamalla hintaa, jolla kyseinen tuote saatetaan myyntiin yhteisössä, eli vientihintaa, tuotteen normaaliarvoon. Vertailua varten molemmat arvot on määritettävä etukäteen. Perusasetuksessa säädetään niiden laskennassa käytettävistä perusteista.

5. Normaaliarvo vastaa lähtökohtaisesti hintaa, jolla tuote saatetaan myyntiin viejävaltiossa. Jos tämä hinta ei kuitenkaan ole tiedossa eikä sitä voida selvittää, koska yritys ei myy kyseistä tuotetta omassa valtiossaan tai valtiossa ei harjoiteta markkinataloutta, perusasetuksessa säädetään muista perusteista; näihin kuuluu viimeisenä samankaltaisesta tuotteesta yhteisössä maksettava hinta, joka lasketaan lisäämällä siihen kohtuullinen voittomarginaali.

6. Lisäksi perusasetuksessa säädetään, että vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu, eli se on tehtävä kaupan samassa portaassa.

1 – Alkuperäinen kieli: ranska.

2 – Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annettu asetus (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna 8.3.2004 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 461/2004 (EUVL L 77, s. 12; jäljempänä perusasetus).

7. Nyt käsiteltävässä asiassa väitetään, ettei tätä edellytystä ole noudatettu.

8. Neuvosto katsoi asetuksessaan (EY) N:o 1136/2006 [3] eli lopullisessa asetuksessa, jossa vahvistettiin Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd:n (jäljempänä valittaja) polkumyyntitullit, että kyseessä olevan tuotteen normaaliarvo oli määritettävä muiden olennaisten tietojen puuttuessa valituksen tekijältä ja yhteisön tuotannonalalta saatavilla olevien tietojen perusteella. Neuvosto vahvisti siis tämän normaaliarvon yhteisön tuottajien valmistus-, hallinto- ja yleiskustannusten perusteella lisäämällä niihin kohtuullisen voiton.

9. Neuvosto vähensi kuitenkin laskelmasta suoramyynnin kustannusten osuuden sillä perusteella, että valittaja myy kaikki tuotteensa – sekä sijaintivaltiossa myytäviksi että vientiin tarkoitetut – etuyhteydessä olevien yritysten eli sellaisten yritysten välityksellä, joissa se on pääosakkeenomistaja tai jotka ovat sen pääosakkeenomistajia.

10. Vientihinta puolestaan määritettiin sen myyntihinnan perusteella, jolla etuyhteydessä olevat yritykset myyvät tuotetta yhteisön markkinoilla. Jotta tätä vientihintaa voitiin verrata normaaliarvoon samassa kaupan portaassa eli siinä vaiheessa, jossa tuote jättää valittajan tuotantoketjun, neuvosto teki kuitenkin kyseiseen hintaan oikaisun vähentämällä siitä osuuden, joka vastaa myyntikustannuksia ja etuyhteydessä olevien yritysten voittoa.

11. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi asiassa Dongguan Nanzha Leco Stationery vastaan neuvosto 23.9.2009 antamassaan tuomiossa [4] kanteen, jonka valittaja oli nostanut lopullista asetusta vastaan. Tuomiossa todettiin erityisesti, että neuvoston vientihintaan tekemä oikaisu oli perusasetuksen mukainen.

12. Nyt käsiteltävässä valituksessa riitautetaan kyseinen näkemys. Valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin teki oikeudellisen virheen katsoessaan normaaliarvon vastaavan vaihetta, jolloin tuotteet jättävät sen tuotantoketjun. Valittajan mielestä normaaliarvon tulee vastata perusasetuksen mukaisesti väistämättä hintaa, jolla kyseessä oleva tuote olisi saatettu myyntiin valittajan kotimarkkinoilla, jos niillä harjoitettaisiin markkinataloutta.

13. Valittajan mukaan tästä seuraa, että normaaliarvoa ja vientihintaa olisi pitänyt verrata siinä kaupan portaassa, jossa tuote myydään ensimmäisen kerran riippumattomalle

3 – Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien mappimekanismien tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöön otetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 24.7.2006 annettu asetus (EUVL L 205, s. 1; jäljempänä lopullinen asetus).

4 – T-296/06, jäljempänä valituksenalainen tuomio.

toimijalle, eli siinä vaiheessa, kun viimeinen etuyhteydessä oleva yritys myy tuotteen.

14. Tästä valittaja päättelee ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen myös todetessaan, että vientihintaan tehty oikaisu, jolla vähennettiin yhteisön markkinoille saattamisesta aiheutuvat kustannukset, vastaa perusasetuksen säännöksiä, joissa säädetään velvollisuudesta tehdä tasapuolinen vertailu.

15. Esitän tässä ratkaisuehdotuksessa perustelut, joiden vuoksi valittajan valitus on mielestäni hylättävä perusteettomana.

16. On syytä huomata, ettei valituksessa kiistetä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemystä, jonka mukaan normaaliarvo oli laskettu perusasetuksen säännösten mukaisesti. Valittaja ainoastaan väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehneen oikeudellisen virheen katsoessaan, että kyseinen normaaliarvo vastasi vaihetta, jossa asianomainen tuote jättää valittajan tuotantoketjun, joten neuvoston vientihintaan tekemä oikaisu täytti tasapuolisen vertailun vaatimuksen.

17. Esitän, että koska normaaliarvon laskennan lainmukaisuutta ei ole riitautettu ja tämä normaaliarvo on kiistattomasti määritetty siten, että se vastaa tuotteen arvoa siinä vaiheessa, kun se siirtyy eteenpäin valittajan tuotantolinjalta, valittaja ei voi moittia neuvostoa siitä, että se on tehnyt vientihintaan oikaisun, jonka tarkoituksena on palauttaa vientihinta samaan vaiheeseen eli siihen, joka edelsi tuotteen myynnistä vastaavien etuyhteydessä olevien yritysten toimia.

18. Siksi ehdotan, että unionin tuomioistuin toteaa, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan riidanalaisen oikaisun perusasetuksen mukaiseksi.

I Asiaa koskevat oikeussäännöt ja tosiseikat

A *Perusasetus*

19. Perusasetuksen 2 artiklan 1–7 kohdassa määritellään polkumyynnin kohteena olevan tuotteen normaaliarvo. Säännösten sanamuoto on seuraava:

”1. Normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin.

– –

3. Mikäli samankaltaista tuotetta ei myydä tavanomaisessa kaupankäynnissä tai myynti on riittämätöntä tai erityisestä markkinatilanteesta johtuen tällaisen myynnin perusteella ei voida tehdä asianmukaista vertailua, samankaltaisen tuotteen normaaliarvo lasketaan alkuperämaan tuotantokustannusten perusteella lisättynä kohtuullisella määrällä myynti-, hallinto- ja muita kustannuksia sekä voittoa, tai tavanomaisessa kaupankäynnissä soveltuvaan kolmanteen maahan käytettyjen vientihintojen perusteella edellyttäen, että hinnat ovat edustavia. – –

– –

7. a) Muussa kuin markkinatalousmaista peräisin olevassa tuonnissa normaaliarvo määritetään kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella tai sellaisesta kolmannesta maasta muihin maihin, myös yhteisöön, vietäessä käytetyn hinnan perusteella taikka, jos tämä ei ole mahdollista, millä tahansa hyväksyttävällä perusteella, mukaan lukien samankaltaisesta tuotteesta tosiasiallisesti yhteisössä maksettu tai maksettava hinta, jota on tarvittaessa oikaistu kohtuullisella voittomarginaalilla.

– –

b) Kazakstanista, Kiinan kansantasavallasta, Ukrainasta, Venäjän federaatiosta, Vietnamista ja muista kuin markkinatalousmaista, jotka tutkimusta vireille pantaessa ovat [Maailman kauppajärjestön] WTO:n jäseniä, peräisin olevaa tuontia koskevassa polkumyyntitutkimuksessa normaaliarvo määritetään 1–6 kohdan mukaisesti, jos voidaan yhden tai useamman tutkimuksen kohteena olevan tuottajan asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perusteella sekä c alakohdassa olevien perusteiden ja menettelyjen mukaisesti osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa asianomaisen samankaltaisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta. Muussa tapauksessa sovelletaan a alakohdan säännöksiä.

– –”

20. Perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Vientihinta on tosiasiallisesti maksettu tai maksettava hinta tuotteesta, joka on myyty vientiin viejämaasta yhteisöön.”

21. Perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Vientihinnan ja normaaliarvon välillä on tehtävä tasapuolinen vertailu. Vertailu on

tehtävä kaupan samassa portaassa ja mahdollisimman samanaikaisten myyntien suhteen ja ottaen asianmukaisesti huomioon muut mahdolliset hintojen vertailuun vaikuttavat erot. Elleivät muodostettu normaaliarvo ja vientihinta ole verrattavissa, kussakin tapauksessa on asianmukaisesti otettava huomioon, oikaisujen muodossa, tapauksen asianhaarat tutkien, hintoihin ja siten niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavat väitetyt ja osoitetut eroavuudet. Oikaisujen toistamista on vältettävä, etenkin silloin, kun kyseessä ovat alennukset, hyvitykset, määrät ja kaupan portaisiin liittyvät erot. Erityisten olosuhteiden täyttyessä oikaisuja voidaan tehdä seuraavien tekijöiden mukaisesti:

– –

i) Palkkiot

Oikaisu tehdään kyseessä olevan viennin osalta maksettujen palkkioiden erojen mukaisesti. Käsitteeseen 'palkkiot' katsotaan sisältyvän tuotteen tai samankaltaisen tuotteen kauppiaan saama voittomarginaali, jos kyseisen kauppiaan toiminta muistuttaa palkkioperusteisen edustajan toimintaa.

– –"

B *Tosiseikat ja lopullinen asetus*

22. Tosiseikat ja lopullisen asetuksen sisältö on esitetty valituksenalaisen tuomion 8–24 kohdassa seuraavasti.

23. Valittaja on Kiinan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, jonka kotipaikka on Dongguan (Kiina). Se valmistaa mappimekanismeja,[5] joita käytetään sivujen kiinnittämiseen kansioihin tai mappeihin.

24. Valittaja myy kaiken tuotantonsa World Wide Stationery Ltd:lle[6] Leco Stationery Manufacturing Co. Ltd:n eli valittajan pääosakkeenomistajan välityksellä;[7] WWS ja LECO ovat molemmat sijoittautuneet Hongkongiin (Kiina). WWS myy valittajan tuotannon edelleen asiakkaille Kiinan markkinoilla ja myös Kiinan ulkopuolelle viemällä kyseisiä tuotteita yhteisöön ja muihin kolmansiin maihin.

25. Komissiolle toimitettiin 11.3.2005 valitus, jonka tekijöinä oli kolme yhteisön tuottajaa, joiden osuus yhteisön mappimekanismien kokonaistuotannosta on yli 50 prosenttia. Valitusta tuki IML Industria Meccanica Lombarda Srl.

5 – Ei koske suomenkielistä versiota.
6 – Jäljempänä WWS.
7 – Jäljempänä LECO.

26. Ilmoitus Kiinasta peräisin olevien mappimekanismien tuontia koskevan polkumyyntitutkimuksen aloittamisesta julkaistiin perusasetuksen 5 artiklan mukaisesti 28.4.2005 Euroopan unionin virallisessa lehdessä. [8]

27. Tutkimusmenettelyn aikana valittaja vaati itselleen perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan mukaisesti markkinatalousmaassa toimivan yhtiön asemaa sekä toissijaisesti saman asetuksen 9 artiklan 5 kohdan mukaista yksilöllistä kohtelua. Komissio hylkäsi ensimmäisen vaatimuksen, mutta hyväksyi jälkimmäisen.

28. Komissio ei tehnyt tutkimuksen aikana tarkastuskäyntiä Dongguaniin eikä Hongkongiin.

29. Komissio antoi 26.1.2006 asetuksen (EY) N:o 134/2006 väliaikaisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien mappimekanismien tuonnissa. [9] Asetuksella otettiin käyttöön väliaikainen 33,3 prosentin polkumyyntitulli, joka koski valittajan valmistamien mappimekanismien tuontia 28.1.2006 alkaen, sekä 48,1 prosentin polkumyyntitulli, joka koski kaikkea muuta Kiinasta peräisin olevien mappimekanismien tuontia.

30. Mappimekanismien normaaliarvo niille vientiä harjoittaville tuottajille, joilla ei ole markkinatalousmaassa toimivan yhtiön asemaa, kuten valittajan tapauksessa, määritettiin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti vastaavassa maassa toimivalta tuottajalta saatujen tietojen perusteella. Tässä yhteydessä komissio totesi väliaikaisesti, että Iran oli soveltuvin tähän tarkoitukseen.

31. Kun kyse on yhteisöön suuntautuneesta viennistä, jota harjoittaa yksilöllisen kohtelun saanut viejä siihen etuyhteydessä olevien yhteisön ulkopuolelle sijoittautuneiden yritysten kautta, mappimekanismien vientihinta määritettiin yhteisössä toimivilta riippumattomilta asiakkailta veloitettujen jälleenmyyntihintojen perusteella perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaisesti. Valittajan mappimekanismien vientihinta määritettiin niiden hintojen perusteella, joita WWS veloitti ensimmäiseltä riippumattomalta asiakkaalta yhteisön sisällä, vähennettynä 12,6 prosentilla, joka vastaa tiettyjä tuotteen siirtyessä tehtaalta yhteisön rajalle aiheutuvia kustannuksia, esimerkiksi kuljetus-, vakuutus- ja käsittelykustannuksia.

8 – EUVL C 103, s. 18.

9 – EUVL L 23, s. 13; jäljempänä väliaikainen asetus.

32. Valituksenalaisen tuomion 17 kohdassa todetaan seuraavaa:

”Väliaikaisen asetuksen mukaan normaaliarvon ja vientihinnan vertailu tehtiin noudettuna lähettäjältä -tasolla kaupan samassa portaassa. Jotta normaaliarvon ja vientihinnan välinen vertailu olisi tasapuolinen, siinä otettiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti huomioon erot niissä tekijöissä, joiden väitettiin ja osoitettiin vaikuttaneen hintoihin ja niiden vertailukelpoisuuteen. Kantajan osalta oikaisu tehtiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan perusteella, koska vientimyynti toteutui sellaisen etuyhteydessä olevan yrityksen välityksellä, jonka sijaintipaikka oli muualla kuin kyseisessä maassa tai yhteisön ulkopuolella. Oikaisu tehtiin vähentämällä mappimekanismien vientihinnasta 18,6 prosenttia WWS:n myynti-, hallinto- ja muina yleiskustannuksina, 1,8 prosenttia LECOn vastaavina kustannuksina ja 5 prosenttia näiden kahden yrityksen kohtuullisena voittomarginaalina.”

33. Neuvosto antoi 24.7.2006 lopullisen asetuksen, jossa vahvistettiin valittajaan sovellettavaksi lopulliseksi polkumyyntimarginaaliksi 27,1 prosenttia ja muihin tuottajiin sovellettavaksi 47,4 prosenttia.

34. Mappimekanismien normaaliarvon laskennasta neuvosto totesi lopullisessa asetuksessa, että iranilaiselta tuottajalta saatujen tietojen uuden tarkastelun perusteella niiden oli todettava olleen epätäydellisiä tai epäjohdonmukaisia, minkä vuoksi niitä ei voitaisi käyttää perustana laskettaessa mappimekanismien normaaliarvon lopullista tasoa. Normaaliarvon laskemiseksi käytettiin näin ollen perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti muuta hyväksyttävää perustetta. Lopullisessa asetuksessa todettiin tästä, että koska tietoja ei ollut saatavilla muista kolmansista maista, joissa mappimekanismeja valmistetaan, valituksesta ja yhteisön tuotannonalalta saatavilla olevien tietojen katsottiin tarjoavan hyväksyttävimmän perustan mappimekanismien normaaliarvon lopullisen tason määrittämiseksi. Lisäksi lopullisesta asetuksesta käy ilmi, että oikaisuja tehtiin tiettyjen tutkimuksen aikana saatujen todennettujen erityistietojen ottamiseksi huomioon, erityisesti raaka-aineiden ja rahdin hintojen osalta.

35. Vientihinta määritettiin väliaikaisessa asetuksessa esitetyn menetelmän mukaisesti.

36. Valituksenalaisen tuomion 24 kohdassa todetaankin seuraavaa:

”Lopullisen asetuksen mukaan normaaliarvon ja vientihinnan vertailu tehtiin noudettuna lähettäjältä -tasolla kaupan samassa portaassa. Jotta normaaliarvon ja vientihinnan välinen vertailu olisi tasapuolinen, kantajan osalta pidettiin voimassa perusasetuksen

2 artiklan 10 kohdan i alakohdan mukainen WWS:n vientihinnan oikaisu, vastoin 3.3.2006 päivätyn kantajan kirjeen ensimmäistä väitettä. Yhteisön toimielimet vahvistivat näkemyksensä, jonka mukaan kantajan sekä LECOn ja WWS:n välinen suhde muistuttaa suhdetta palkkioperusteisesti toimivaan toimijaan. Sen sijaan tarkasteltaessa 3.3.2006 päivätyn kantajan kirjeen toista väitettä, joka koski LECOn ja WWS:n tiettyjen myyntikustannusten laskemista kaksinkertaisina, vahvistui, että näitä kustannuksia laskettaessa oli tapahtunut laskuvirhe. Tämän vuoksi WWS:n myynti-, hallinto- ja muiden yleiskustannusten vähennettävää osuutta pienennettiin 18,6 prosentista 3,2 prosenttiin. Lopulta yhteisöjen toimielinten tekemässä oikaisussa vähennettiin 3,2 prosenttia vientihinnasta WWS:n suoramyyntisekä hallinto- ja muina yleiskustannuksina, 1,8 prosenttia LECOn vastaavina kustannuksina ja 5 prosenttia näiden kahden yrityksen voittomarginaalina."

C *Valituksenalaisen tuomion olennaiset perustelut*

37. Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 19.10.2006 jätetyssä kannekirjelmässä valittaja vaati, että kyseinen tuomioistuin kumoaa lopullisen asetuksen siltä osin kuin sitä sovelletaan valittajaan sekä velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

38. Valittaja esitti kanteensa tueksi kaksi kanneperustetta. Ensimmäisen kanneperusteen ensimmäisessä osassa valittaja väitti, että lopullinen asetus oli vastoin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa, koska toimielimet olivat verranneet mappimekanismien normaaliarvoa ja vientihintaa kaupan eri portaissa.

39. Valittajan väitteet ja niitä koskevat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen perustelut käyvät ilmi valituksenalaisen tuomion 34–53 kohdasta, joissa todetaan seuraavaa:

"Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan rikkomista

– Asianosaisten lausumat

34 Kantaja väittää pääosin, että tehdessään oikaisun kantajan valmistamien

mappimekanismien vientihintaan LECOn ja WWS:n suoramyynnin kustannusten, hallintokustannusten ja muiden yleiskustannusten sekä voittojen perusteella toimielimet vertasivat normaaliarvoa ja vientihintaa kaupan eri portaissa ja rikkoivat näin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa.

35 Ensinnäkin kantaja toteaa, että lopullisen asetuksen mukaan mappimekanismien normaaliarvo määritettiin valituksen tekijältä ja yhteisön tuotannonalalta saatavilla olevien tietojen perusteella. Kantaja väittää tästä, että määrittäminen olisi pitänyt tehdä perusasetuksen periaatteiden, erityisesti 2 artiklan 1–3 kohdassa säädettyjen periaatteiden, mukaisesti. Näiden säännösten mukaan tuotteiden normaaliarvon on vastattava kansallisilla markkinoilla myytävien tuotteiden hintaa, joka on lopulta suurempi kuin tuotantokustannukset, joihin lisätään myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset.

36 Tämän väitteen tueksi kantaja vetoaa yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 250/85, Brother Industries vastaan neuvosto, 5.10.1988 antamaan tuomioon (Kok., s. 5683, 15–18 kohta), jossa todettiin, että normaaliarvoa laskettaessa pyritään määrittämään tuotteen myyntihinta siinä tapauksessa, että sitä myytäisiin alkuperä- tai viejämaassa. Tästä kantaja huomauttaa, että sen Kiinan markkinoilla valmistamien mappimekanismien myyntihinta on WWS:n lähtöhinta, koska – kuten kantaja ilmoitti komission sille polkumyyntitutkimuksen vireillepanon yhteydessä esittämän kyselyn eri osioissa – WWS myy kantajan koko tuotannon, sekä Kiinan markkinoille että vientiin tarkoitetun.

37 Kantajan mukaan tästä seuraa, että toimielinten WWS:n vientihintoihin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan perusteella tekemä oikaisu eli 5 prosentin marginaalin vähentäminen myynti-, hallinto- ja muina yleiskustannuksina sekä 5 prosentin marginaalin vähentäminen LECOn ja WWS:n voittoina vei hinnat tasolle, joka vastaa sitä, jolla hinta on tuotantoketjun lopussa Kiinassa, eli ennen myyntikustannusten aiheutumista.

38 Kantaja esittää vielä, että toimielinten olisi pitänyt normaaliarvoa määrittäessään ottaa huomioon WWS:lle aiheutuvat myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset vientitoiminnan lisäksi myös Kiinassa toteutettavan myynnin osalta. Kantaja lisää, ettei sille aiheudu myyntikustannuksia Kiinassa, koska sen tuotanto vastaa yksinomaan WWS:n kysyntää.

39 Neuvosto ja komissio sekä muut väliintulijat kiistävät kantajan väitteet.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

40 Aluksi on muistutettava, että kauppapoliittisten suojatoimenpiteiden alalla toimielimillä on laaja harkintavalta niiden arvioitavina olevien taloudellisten, poliittisten ja oikeudellisten tilanteiden monitahoisuuden vuoksi (ks. asia C-351/04, Ikea Wholesale, tuomio 27.9.2007, Kok., s. I-7723, 40 kohta ja asia T-221/05, Huvis v. neuvosto, tuomio 8.7.2008, 38 kohta, ei julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

41 Lisäksi vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan kauppapoliittisten suojatoimenpiteiden alalla valvonnan, jota yhteisöjen tuomioistuimet kohdistavat toimielinten arviointeihin, on kohdistuttava vain siihen, että menettelysääntöjä on noudatettu, että riidanalaisen ratkaisun perustana olleet tosiseikat pitävät asiallisesti paikkansa, ettei näitä tosiseikkoja ole arvioitu ilmeisen virheellisesti tai ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. asia T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto, tuomio 28.10.2004, Kok., s. II-3663, 48 ja 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen sekä asia T-300/03, Moser Baer India v. neuvosto, tuomio 4.10.2006, Kok., s. II-3911, 28 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Tuomioistuinvalvonta kohdistuu siis erityisesti polkumyyntimarginaalien eri laskentamenetelmien valintaan sekä tuotteen normaaliarvon arvioimiseen (ks. edellä 40 kohdassa mainittu asia Ikea Wholesale, tuomion 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

42 Oikeuskäytännön mukaan niin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan sanamuodosta kuin sen rakenteestakin sitä paitsi ilmenee, että vientihintaa tai normaaliarvoa voidaan oikaista ainoastaan hintoihin ja näin ollen niiden vertailukelpoisuuteen vaikuttavien tekijöiden erojen huomioon ottamiseksi (asia T-88/98, Kundan ja Tata v. neuvosto, tuomio 21.11.2002, Kok., s. II-4897, 94 kohta). Toisin sanoen oikaisun tekemisen syynä on tuotteen normaaliarvon ja vientihinnan välisen vastaavuuden palauttaminen siten, että jos oikaisu on tehty pätevästi, se merkitsee, että sillä on palautettu normaaliarvon ja vientihinnan välinen vastaavuus. Jos oikaisua sen sijaan ei ole tehty pätevästi, se merkitsee, että sillä on luotu normaaliarvon ja vientihinnan välinen epäsuhta (asia T-249/06, Interpipe Niko Tube ja Interpipe NTRP v. neuvosto, tuomio 10.3.2009, [Kok., s. II-383] 194 ja 195 kohta).

43 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on tarkasteltava nimenomaan tässä yhteydessä kysymystä siitä, onko toimielinten valitsemaa vertailutasoa noudatettu normaaliarvon ja vientihinnan laskennassa, ja selvitettävä sitten,

palautuiko näiden kahden tekijän vastaavuus vertailussa oikaisun tuloksena vai kävikö päinvastoin niin, että vertailu lopulta tehtiin kaupan eri portaissa.

44 Lopullisen asetuksen 22 perustelukappaleesta käy ilmi, että nyt käsiteltävässä asiassa toimielimet tekivät Kiinasta peräisin olevien mappimekanismien normaaliarvon ja vientihinnan välisen vertailun kaupan samassa portaassa eli noudettuna lähettäjältä -tasolla. Kantajan valmistamien mappimekanismien osalta tarkennettiin 3.7.2006 päivätyssä kirjeessä erityisesti, että sekä asianomaisten tuotteiden normaaliarvo että niiden vientihinta on määritetty ennen mahdollisen väliportaan toimijan osuutta myyntiprosessissa eli ennen LECOn ja WWS:n osallistumista kantajan mappimekanismien markkinoille saattamiseen.

45 Yhtäältä on todettava vientihinnasta, ettei kantaja vastusta sen laskemista perusasetuksen 2 artiklan 8 kohdan mukaisesti. Kantaja nimittäin myöntää toimielinten tavoin, että sen mappimekanismien vientihinta vastaa hintaa, jonka WWS veloittaa riippumattomilta asiakkailtaan yhteisön markkinoilla, kuten vahvistetaan lopullisen asetuksen 21 perustelukappaleessa sekä väliaikaisen asetuksen 41 ja 42 perustelukappaleessa, joissa viitataan viimeksi mainittuun säännökseen.

46 Toisaalta kantaja kuitenkin katsoo, että normaaliarvo olisi pitänyt määrittää perusasetuksen 2 artiklan 1–3 kohdan mukaisesti ja että sen olisi pitänyt näin ollen vastata hintaa, jonka WWS veloittaa sen valmistamista mappimekanismeista Kiinan sisäisillä markkinoilla.

47 Tässä yhteydessä on muistutettava perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan sanamuodosta seuraavan, että Kiinasta peräisin olevien tuotteiden normaaliarvon määrittäminen perusasetuksen 2 artiklan 1–6 kohdan sääntöjen mukaan koskee ainoastaan yksittäisiä erityistapauksia, joissa kyseessä olevat tuottajat ovat kukin osaltaan esittäneet asianmukaisesti perustellun vaatimuksen perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainittujen perusteiden ja menettelyjen mukaisesti osoittaakseen markkinatalousolosuhteiden vallitsevan niiden tapauksessa (ks. vastaavasti asia T-255/01, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures ja Zhejiang Yankon v. neuvosto, tuomio 23.10.2003, Kok., s. II-4741, 40 kohta).

48 Nyt käsiteltävässä asiassa on kuitenkin todettava, että lopullisen asetuksen 14 perustelukappaleen mukaan kantajan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan mukaisesti esittämä vaatimus hylättiin. Näin ollen kantajan

mappimekanismien normaaliarvoa ei voitu määrittää niin, että se vastaisi näiden tuotteiden hintoja kantajan kotimarkkinoilla eli WWS:n veloittamia hintoja Kiinan markkinoilla, koska oli todettu, etteivät ne olleet tavanomaisen kaupankäynnin kohteina.

49 On myös huomattava, että kantajan tähän liittyvä viittaus edellä 36 kohdassa mainitussa asiassa Brother Industries vastaan neuvosto annetun tuomion 15–18 kohtaan ei ole merkityksellinen nyt käsiteltävässä asiassa. Vaikka kyseisessä tuomiossa todettiin, että toimielimet olivat perustellusti laskeneet Japanista peräisin olevan tuonnin normaaliarvon jälleenmyyjän kansallisilla markkinoilla veloittaman jälleenmyyntihinnan perusteella, tämä arviointi perustui siihen, että Japani on markkinatalousmaa.

50 Lisäksi on todettava, että lopullisen asetuksen 17 perustelukappaleen mukaan kantajan valmistamien mappimekanismien normaaliarvo laskettiin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisen hyväksyttävän perusteen pohjalta. Oikeuskäytännön mukaan tämän säännöksen tarkoituksena on nimenomaan välttää ottamasta huomioon voimassa olevia hintoja ja kustannuksia maissa, jotka eivät ole markkinatalousmaita, koska kyseiset muuttujat eivät näissä maissa perustu markkinavoimien normaaliin vaikutukseen (ks. analogisesti yhdistetyt asiat C-305/86 ja C-160/87, Neotype Techmashexport v. komissio ja neuvosto, tuomio 11.7.1990, Kok., s. I-2945, 26 kohta sekä asia C-16/90, Nölle, tuomio 22.10.1991, Kok., s. I-5163, 10 kohta). Erityisesti 3.7.2006 päivätystä kirjeestä käy ilmi, että kantajan mappimekanismien tapauksessa normaaliarvo laskettiin vertailukelpoisten yhteisön tuottajien valmistus-, hallinto- ja muiden yleiskustannusten sekä kohtuullisen voiton arvioinnin perusteella. Laskentaan ei voitu kuitenkaan sisällyttää lainkaan suoramyynnin kustannuksia, koska LECO ja WWS vastasivat kantajan tuotteiden markkinoille saattamisesta, kuten tämä myönsi useita kertoja etenkin komissiolle tutkimuksen aikana kyselyyn lähettämissään vastauksissa sekä 5.6.2006 päivätyssä kirjeessä.

51 Kantajan mappimekanismien normaaliarvon laskentatavasta ja etenkin myyntikustannusten jättämisestä laskennan ulkopuolelle seuraa näin ollen, että kantajan mappimekanismien normaaliarvon ja vientihinnan vertailussa olisi ollut epäsuhta, elleivät toimielimet olisi tehneet perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti oikaisua ja vähentäneet vientihinnasta myyntikustannuksia, jotka aiheutuvat kantajan mappimekanismien saattamisesta yhteisön markkinoille.

52 Näin ollen on todettava, etteivät toimielimet ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä oikaistessaan kantajan valmistamien mappimekanismien vientihintaa perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukaisesti.

53 Edellä esitetyn perusteella kantajan ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa on hylättävä.”

40. Valituksenalaisen tuomion lopuksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valittajan kanteen ja velvoitti tämän maksamaan omat oikeudenkäyntikulunsa sekä korvaamaan neuvoston ja väliintulijoina olleiden yritysten eli IML Industria Meccanica Lombarda Srl:n, Interkov spol. s r.o:n, MI.ME. CA. srl:n ja NIKO – kovinarsko podjetje, d.d. Železnikin oikeudenkäyntikulut.

II Valitus

A *Vaatimukset*

41. Nyt käsiteltävässä valituksessa valittaja vaatii kumoamaan valituksenalaisen tuomion siltä osin kuin sillä hylätään valittajan ensimmäisen kanneperusteen ensimmäinen osa sekä velvoittamaan neuvoston ja väliintulijat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

42. Valittaja vaatii myös kumoamaan lopullisen asetuksen siltä osin kuin siinä asetetaan valittajan tuottamille mappimekanismeille polkumyyntitulli, joka ylittää määrän, joka olisi tullut maksettavaksi ilman vientihintaan tehtyä riidanalaista oikaisua.

43. Neuvosto vaatii hylkäämään valituksen ja toissijaisesti hylkäämään kanteen. Neuvosto vaatii myös, että valittaja velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

B *Asianosaisten lausumat*

1. Valittaja

44. Valittaja esittää valituksensa tueksi yhden ainoan valitusperusteen, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan rikkomista sekä saman asetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa määritellyn normaaliarvon käsitteen virheellistä soveltamista.

45. Valittaja väittää, ettei valituksenalaisessa tuomiossa anneta asianmukaista oikeusvaikutusta normaaliarvon käsitteelle, sellaisena kuin se on määritelty perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa.

46. Valittajan mukaan kyseisessä tuomiossa myönnetään useaan otteeseen, että LECOlle ja WWS:lle Hongkongissa aiheutuneet myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset johtuivat vientimyynnistä ja Kiinassa

toteutettavasta myynnistä, eikä sitä kiistetty, ettei valittajalle aiheutunut myyntikustannuksia Kiinassa.

47. Valittaja korostaa sitä, että valituksenalaisen tuomion 50 kohdassa tunnustetaan, että normaaliarvo laskettiin vertailukelpoisten yhteisön tuottajien valmistus-, hallinto- ja muiden yleiskustannusten perusteella sekä arvioimalla kohtuullisen voiton määrä.

48. Valittaja toteaa, että kyseisessä valituksenalaisen tuomion kohdassa todetaan myös, että ”laskentaan ei voitu kuitenkaan sisällyttää lainkaan suoramyynnin kustannuksia, koska LECO ja WWS vastasivat kantajan tuotteiden markkinoille saattamisesta, kuten tämä myönsi useita kertoja etenkin komissiolle tutkimuksen aikana kyselyyn lähettämissään vastauksissa sekä 5.6.2006 päivätyssä kirjeessä”.

49. Valittaja väittää, että näin todetessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin tekee arviointivirheen kahdesta syystä.

50. Yhtäältä sillä, että LECO ja WWS vastasivat valittajan tuotteiden markkinoille saattamisesta, ei ole valittajan mielestä mitään yhteyttä normaaliarvon määrittämiseen, koska kyseinen arvo on vertailukelpoinen normaaliarvo eikä se näin ollen perustu valittajalle aiheutuviin kustannuksiin.

51. Toisaalta väite, jonka mukaan LECO ja WWS ovat vastuussa valittajan tuotteiden markkinoille saattamisesta, on valittajan mukaan merkityksellinen määritettäessä sitä valittajan jakelutien porrasta, jolle perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan perusteella määritetty normaaliarvo olisi todellinen vertailukelpoinen normaaliarvo.

52. Valittajan mukaan sen ensimmäisessä oikeusasteessa esittämät perustelut oli ymmärretty väärin arvioitaessa tätä kysymystä valituksenalaisen tuomion 46–48 kohdassa.

53. Näin ollen valittaja oli – toisin kuin valituksenalaisen tuomion 46 kohdassa väitetään – mielestään koko ajan myöntänyt, että normaaliarvo piti määrittää perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti. Sitä vastoin sen määrittämiseksi, mitä valittajan jakelutien porrasta vertailukelpoinen normaaliarvo vastasi, oli olennaista tarkastella perusasetuksen 2 artiklan 1–3 kohtaa.

54. Lisäksi edellä mainitussa asiassa Brother Industries vastaan neuvosto annettu tuomio on – toisin kuin valituksenalaisen tuomion 49 kohdassa esitetään – valittajan mukaan merkityksellinen, koska se osoittaa, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti määritetyn normaaliarvon on oltava vertailukelpoinen markkinatalouden olosuhteissa määritetyn normaaliarvon kanssa, eli sen on vastattava arvoa, jolla tuote luovutetaan ensimmäiselle henkilölle, joka ei ole

etuyhteydessä. Valittajan mukaan sen on siis sisällettävä kaikkien tuotteen jakeluun osallistuvien etuyhteydessä olevien yritysten kaikki myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset.

55. Valittajan mukaan tästä seuraa, että jos muun kuin markkinatalousmaan tuottajalla on etuyhteydessä olevia yrityksiä, jotka myyvät tuotetta sisämarkkinoilla, perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti määritetyn vertailukelpoisen normaaliarvon on vastattava sen taloudellisen yksikön normaaliarvoa, johon tuottaja kuuluu, eli normaaliarvoa, jolla tuote luovutetaan ensimmäisen kerran muulle kuin etuyhteydessä olevalle henkilölle kotimarkkinoilla. Valittajan tapauksessa kyseinen porras vastaa vaihetta, jossa tuotteet ”lähtevät WWS:stä”.

56. Valittajan mukaan valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa esitetty toteamus on kuitenkin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan kanssa ristiriitainen, koska siinä oletetaan vertailukelpoisen normaaliarvon vastaavan tasoa, jossa tuotteet lähtevät tuotantoketjusta Kiinassa.

57. Lopuksi valittaja toteaa, että valituksenalaisen tuomion 51 kohdan lopussa ja 52 kohdassa tulkitaan virheellisesti myös perusasetuksen 2 artiklan 10 kohtaa väittämällä, etteivät toimielimet ole tehneet ilmeistä arviointivirhettä oikaistessaan mappimekanismien vientihintaa kyseisen säännöksen perusteella vähentämällä siitä LECOlle ja WWS:lle vientimyynnistä aiheutuvat myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset.

2. Neuvosto

58. Neuvosto muistuttaa, että normaaliarvo oli laskettu noudettuna lähettäjältä -tasolla niiden valmistus-, myynti-, hallinto- ja muiden yleiskustannusten perusteella, jotka aiheutuvat siihen mennessä, kun tuotteet lähtevät tehtaalta, mihin lisätään kohtuullinen voitto.

59. Neuvoston mukaan yhteisön teollisuudenaloilta saatujen todennettujen tietojen perusteella on käynyt ilmi, että myynti-, hallinto- ja muiden yleiskustannusten kokonaismäärä oli noin 16 prosenttia, josta myyntikustannusten osuus oli 5 prosenttia.

60. Neuvosto selittää, että koska valittajalle ei aiheutunut tällaisia kustannuksia, toimielimet ottivat laskennallisessa normaaliarvossa huomioon vain noin 11 prosentin suuruisen määrän, joka vastasi lähinnä hallinto- ja yleiskustannuksia.

61. Neuvosto väittää, että laskennallinen normaaliarvo oli laskettu pätevällä tavalla noudettuna lähettäjältä -tasolla yritykselle, jolle ei aiheudu lainkaan suoramyynnin kustannuksia myynnistä kotimarkkinoilla.

62. Tämän jälkeen neuvosto toteaa, että toimielimet määrittivät vientihinnan niiden hintojen perusteella, joita WWS on veloittanut ensimmäiseltä riippumattomalta asiakkaalta. Neuvosto täsmentää, että toimielimet tekivät kuitenkin oikaisun valittajan soveltamaan vientihintaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan mukaisesti, koska valittaja ei myynyt tuotteitaan suoraan riippumattomille asiakkaille, vaan kaikki sen tuotanto meni vientiin kahden Hongkongiin sijoittautuneen etuyhteydessä olevan myyntiyhtiön eli LECOn ja WWS:n välityksellä. Toimielinten mukaan valittajan ja siihen etuyhteydessä olevien yritysten eli LECOn ja WWS:n välinen suhde oli rinnastettavissa suhteeseen palkkioperusteisesti toimivan toimijan kanssa.

63. Neuvoston mukaan valittaja riitautti ensimmäisessä oikeusasteessa perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan mukaisesti tehdyn oikaisun muttei kiistänyt sitä, että sen sekä LECOn ja WWS:n välinen suhde oli rinnastettavissa suhteeseen palkkioperusteisesti toimivan toimijan kanssa. Neuvoston mukaan valittaja väitti ainoastaan, että oikaisu oli perusteeton, koska LECO ja WWS hoitivat yhtä aikaa sekä sen vientimyyntiä että Kiinan sisäisillä markkinoilla toteutettavaa myyntiä.

64. Neuvosto muistuttaa selittäneensä ensimmäisessä oikeusasteessa, että valittajan väite oli virheellinen kahdesta syystä. Ensinnäkään toimielimet eivät olleet määrittäneet normaaliarvoa valittajan Kiinassa soveltamien myyntihintojen perusteella vaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti. Toiseksi kantajalle perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti määritetty laskennallinen normaaliarvo ei sisältänyt lainkaan suoramyynnin kustannuksia. Normaaliarvon ja WWS:n ensimmäiseltä riippumattomalta asiakkaalta veloittamien hintojen perusteella lasketun vientihinnan välillä oli siis ero. Normaaliarvo sisälsi ainoastaan kantajalle noudettuna lähettäjältä -tasolla aiheutuneet kustannukset muttei lainkaan suoramyynnin kustannuksia. Vientihinta sisälsi myös palkkioperusteisesti toimivan toimijan kaltaisesti toimivien LECOn ja WWS:n voittomarginaalin. Neuvosto toteaa, että riidanalainen oikaisu tehtiin perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohdan mukaisesti tämän eron korjaamiseksi.

65. Neuvosto toteaa, että sen esittämät perustelut hyväksyttiin valituksenalaisessa tuomiossa. Neuvoston mukaan valittajan esittämä oikeusväite, jonka mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei anna

asianmukaista oikeusvaikutusta normaaliarvon käsitteelle sellaisena kuin se on määritelty perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa, on perusteeton.

66. Neuvoston mukaan valittajan väitteessä, jonka mukaan nyt käsiteltävässä asiassa normaaliarvo vastaisi porrasta, jossa tuotteet ”lähtevät WWS:stä”, ei oteta lainkaan huomioon sitä kiistatonta tosiseikkaa, että asiassa määritetty laskennallinen normaaliarvo ei sisällä lainkaan myyntikustannuksia. Kyseessä on neuvoston mukaan myös ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tosiseikkoja koskevien toteamusten riitauttaminen, jota ei ole voitu ottaa tutkittavaksi.

67. Neuvosto lisää, että ensimmäisessä oikeusasteessa esitetyssä valittajan ensimmäisessä kanneperusteessa ei vastustettu tapaa, jolla toimielimet ovat laskeneet laskennallisen normaaliarvon perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti. Valittaja ei etenkään väittänyt, että toimielimet olisivat rikkoneet kyseistä säännöstä, koska ne eivät sisällyttäneet myyntikustannuksia laskennalliseen normaaliarvoon.

68. Neuvosto esittää vielä, että väite, jonka mukaan perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan i alakohtaa on rikottu, on niin ikään hylättävä, koska se perustuu yksinomaan väitteeseen, jonka mukaan normaaliarvo vastaisi porrasta, jossa tuotteet ”lähtevät WWS:stä”, ja joka on ilmiselvästi virheellinen.

C *Arviointi*

69. Olen neuvoston tavoin sitä mieltä, että nyt käsiteltävä valitus on hylättävä perusteilla, jotka liittyvät yhtäältä valituksen kohteeseen ja toisaalta perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa toimielimille asetettuun velvollisuuteen tehdä tarvittavat oikaisut normaaliarvon ja vientihinnan tasapuolisen vertailun tekemiseksi.

70. Ensimmäisestä seikasta eli valituksen kohteesta on mielestäni tärkeää huomata, että se on luonteeltaan selkeästi rajattu.

71. Valittaja esittää nimittäin ainoassa valitusperusteessaan lähinnä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan, että normaaliarvo on vahvistettu tasolla, jolla tuotteet lähtevät valittajan tuotantoketjusta, minkä vuoksi vientihinnan oikaisu oli perusteltua, jotta vientihintaa ja normaaliarvoa voitiin vertailla tasapuolisesti eli kaupan samassa portaassa.

72. Esittäessään ainoastaan tämän valitusperusteen valittaja ei ensinnäkään pyri osoittamaan, että valituksenalaisen tuomion 44 kohdassa esitetty tosiseikkoja koskeva toteamus, jonka mukaan nyt käsiteltävässä asiassa normaaliarvo määritettiin ennen väliportaassa olevan toimijan osuutta myyntiprosessissa eli ennen LECOn ja WWS:n osallistumista

myyntiin, olisi virheellinen. Valittaja ei väitä missään vaiheessa valituksessaan, että tämä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toteamus olisi tosiseikkojen vääristämistä.

73. Valittaja ei mielestäni vastusta myöskään ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen näkemystä, jonka mukaan mappimekanismien laskennallinen normaaliarvo oli määritetty lopullisessa asetuksessa perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan säännösten mukaisesti.

74. Neuvosto täsmentää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa esittämässään vastineessa kyseisen normaaliarvon laskentatapoja. Vastineen 9 ja 10 kohdassa todetaan seuraavaa:

”9. –– Laskennallinen normaaliarvo laskettiin noudettuna lähettäjältä -tasolla, ja siihen sisältyivät valmistus-, myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset, jotka aiheutuvat siihen mennessä, kun tuotteet lähtevät tehtaalta, sekä kohtuulliseksi katsottu voittomarginaali. Toimielimet määrittivät nämä määrät seuraavasti:

– Valmistuskustannukset: Toimielimet määrittivät raaka-ainekustannukset (lähinnä teräslevyt, teräskelat, sähköpinnoitus ja sähkö), joiden osuus on noin kaksi kolmasosaa kaikista tuotantokustannuksista, Kiinan hintatason perusteella ja muut osat valituksen tekijältä saatujen ja mahdollisten vertailumaiden tuottajilta saatavien tietojen perusteella.

– Myynti-, hallinto- ja muut yleiskustannukset: Toimielimet laskivat nämä yhteisön tuotannonalalta saatujen todennettujen tietojen perusteella, ja siten myynti-, hallinto- ja muiden yleiskustannusten kokonaismääräksi saatiin noin 16 prosenttia. Toimielimet vähensivät kuitenkin tästä kokonaismäärästä myyntikustannuksia vastaavan 5 prosentin osuuden, koska tutkimuksessa kävi ilmi, ettei valittajalle aiheudu lainkaan tämäntyyppisiä kustannuksia. Myynti-, hallinto- ja muiden yleiskustannusten osuus oli siis kaikkiaan noin 11 prosenttia, joka vastaa lähinnä hallinto- ja muita yleiskustannuksia.

– Voitto: Toimielimet lisäsivät lopuksi kohtuulliseksi katsotun 5 prosentin voiton.

10. Näin ollen toimielimet laskivat tosiasiassa laskennallisen normaaliarvon noudettuna lähettäjältä -tasolla yritykselle, jolle ei aiheudu lainkaan suoramyynnin kustannuksia kotimarkkinoilla."

75. Nyt käsiteltävässä valituksessa – sellaisena kuin sen ymmärrän ja sellaisena kuin myös neuvosto sitä tulkitsee – valittaja ei kyseenalaista valituksenalaisen tuomion 50 kohdassa esitettyä näkemystä, jonka mukaan normaaliarvo, joka ei sisällä lainkaan suoramyynnin kustannuksia, oli määritetty perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti.

76. Toisin sanoen valittaja ei riitauta nyt käsiteltävässä valituksessa kyseisen normaaliarvon suuruutta eikä etenkään sitä, että normaaliarvosta vähennettiin 5 prosenttia suoramyynnin kustannuksina.

77. Tätä arviota vahvistaa mielestäni se seikka, että nyt käsiteltävän valituksen valituskirjelmässä valittaja vaatii nimenomaisesti unionin tuomioistuinta, jos se toteaa valittajan valitusperusteen perustelluksi ja kumoaa valituksenalaisen tuomion, kumoamaan lopullisen asetuksen ainoastaan "siltä osin kuin siinä asetetaan valittajan tuottamille mappimekanismeille polkumyyntitulli, joka ylittää määrän, joka olisi tullut maksettavaksi ilman vientihintaan tehtyä riidanalaista oikaisua".

78. Nyt käsiteltävässä valituksessa valittaja pyrkii siis saamaan vain riidanalaisesta oikaisusta seuranneen vientihinnan vähennyksen kumottua, ei määritettyä polkumyyntimarginaalia uudelleen normaaliarvon ja vientihinnan uuden arvioinnin perusteella.

79. Lyhyesti sanottuna valittajan ainoassa valitusperusteessa, joka on "asianmukaisen oikeusvaikutuksen antamatta jättäminen perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa määritellylle normaaliarvon käsitteelle", ei riitauteta sitä, että normaaliarvosta, joka on määritetty kyseessä olevasta tuotteesta yhteisön markkinoilla maksettavan hinnan perusteella, oli vähennetty suoramyynnin kustannukset.

80. Tämä valitusperuste on ymmärrettävä mielestäni niin, että valittajan mukaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt myöntää neuvoston tekemästä kustannusten vähennyksestä huolimatta, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan sekä edellä mainitussa asiassa Brother Industries vastaan neuvosto annetun tuomion nojalla normaaliarvo vastaa väistämättä hintaa, jolla mappimekanismeja olisi myyty Kiinan markkinoilla, jos kyseinen myynti olisi toteutettu markkinataloudessa, ja että tällaiseen hintaan sisältyy väistämättä myyntikustannuksia, joita aiheutuu tuotteen

markkinoille saattamisesta vastaaville LECOn ja WWS:n kaltaisille yrityksille, koska ne muodostavat tuotantoyrityksen kanssa yhden ja saman taloudellisen yksikön.

81. Tätä valitusperustetta ei mielestäni voida hyväksyä.

82. Edellä mainitussa asiassa Brother Industries vastaan neuvosto annetussa tuomiossa kylläkin todettiin, että tuotanto- ja myyntitoiminnan jakaminen oikeudellisesti erillisistä mutta tiiviissä etuyhteydessä keskenään olevista yhtiöistä muodostuvan konsernin sisällä ei muuta mitenkään sitä seikkaa, että ne muodostavat yhden taloudellisen yksikön, mistä syystä tuotteen normaaliarvo on määritettävä tuotantoyhtiön myyntiyhtiöltä perimän hinnan sijasta myyntiyhtiön riippumattomalta talouden toimijalta veloittaman myyntihinnan perusteella.

83. Olisi siis voitu kysyä, oliko neuvoston perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan ja kyseisen tuomion kannalta perusteltua vähentää mappimekanismien laskennallisesta normaaliarvosta suoramyynnin kustannusten osuus sillä perusteella, ettei valittajalle itselleen aiheutunut kustannuksia tuotteidensa myynnistä kotimarkkinoillaan.

84. Kuten on todettu, tätä kysymystä ei kuitenkaan otettu esille nyt käsiteltävässä valituksessa. Edellä mainitsin jo, ettei valittaja riitauta sitä tosiseikkaa, että mappimekanismien normaaliarvo laskettiin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti.

85. On syytä toistaa, että kantajan perusteluissa väitetään ainoastaan, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen olisi pitänyt myöntää perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan ja edellä mainitussa asiassa Brother Industries vastaan neuvosto annetun tuomion nojalla normaaliarvon vastaavan sitä porrasta, jossa WWS saattaa tuotteet markkinoille.

86. Tällaista perustelua ei voida hyväksyä, koska se on mielestäni puutteellinen, jopa ristiriitainen. Valittaja ei voi väittää ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tulkinneen virheellisesti perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohtaa kyseenalaistamatta kyseisen tuomioistuimen näkemystä, jonka mukaan normaaliarvo, johon ei sisälly suoramyynnin kustannuksia, on määritetty kyseisen säännöksen mukaisesti.

87. Toisin kuin valittajan perusteluissa annetaan ymmärtää, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei voi olla ottamatta huomioon sitä, että neuvosto oli laskenut mappimekanismien normaaliarvon siinä portaassa, jossa tuotteet lähtevät valittajan tuotantoketjusta.

Kun valittaja kerran piti tällaista arviointia perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisena, sen olisi pitänyt ottaa huomioon kaikki tästä aiheutuvat seuraukset tarkistettaessa, onko perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdassa asetettua vaatimusta tasapuolisen vertailun tekemisestä noudatettu.

88. Tästä päästään perustelujeni toiseen osaan, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan laajuutta.

89. Kyseisessä säännöksessä näet velvoitetaan toimielimet tekemään tasapuolinen vertailu vientihinnan ja normaaliarvon välillä. Siinä säädetään nimenomaisesti, että kyseisen edellytyksen täyttämiseksi vertailu on tehtävä kaupan samassa portaassa.

90. Koska normaaliarvo oli vahvistettu portaalle, jossa mappimekanismit lähtevät valittajan tuotantoketjusta, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei tehnyt oikeudellista virhettä todetessaan, että vientihintaan tehty oikaisu, jossa vähennettiin kyseisten tuotteiden markkinoille saattamisesta vastaavien yhtiöiden kustannukset ja voitot, oli perusasetuksen 2 artiklan 10 kohdan mukainen. [10] Jotta normaaliarvoa ja vientihintaa voitiin verrata kaupan samassa portaassa eli vaiheessa, jossa mappimekanismit lähtevät valittajan tuotantoketjusta, vientihintaan oli nimittäin välttämätöntä tehdä oikaisu, jolla siitä vähennettiin tuotteen yhteisön markkinoille saattamisesta vastaavien etuyhteydessä olevien yritysten toimia vastaava osuus.

91. Näin ollen ehdotan, että unionin tuomioistuin hylkää nyt käsiteltävän valituksen perusteettomana.

92. Jos unionin tuomioistuin on samaa mieltä kanssani, valittajan, joka häviää asian tässä oikeusasteessa, on vastattava unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaisesti omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvattava neuvoston oikeudenkäyntikulut.

93. Komission on puolestaan vastattava työjärjestyksen 69 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaisesti omista oikeudenkäyntikuluistaan.

10 – Ks. vastaavasti asia C-179/87, Sharp Corporation v. neuvosto, tuomio 10.3.1992, Kok., s. I-1635, 16–19 kohta.

III Ratkaisuehdotus

94. Edellä esitettyjen seikkojen perusteella ehdotan, että unionin tuomioistuin ratkaisee asian seuraavasti:

– Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd:n valitus, jossa vaaditaan kumoamaan Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-296/06, Dongguan Nanzha Leco Stationery vastaan neuvosto, 23.9.2009 antama tuomio, hylätään perusteettomana

– Dongguan Nanzha Leco Stationery Mfg. Co. Ltd velvoitetaan vastaamaan omista oikeudenkäyntikuluistaan sekä korvaamaan Euroopan unionin neuvoston oikeudenkäyntikulut

– komission todetaan vastaavan omista oikeudenkäyntikuluistaan.